

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-10191/13-43

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád rozhodla dne 26. března 2018 podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a), § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-10191/13-28 ze dne 26. března 2014 se zrušuje a řízení se zastavuje.

Odůvodnění

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) měl za prokázané, že účastník řízení, XXXXXX (dále jen „účastník řízení“), v souvislosti se zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamerového systému, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, od blíže neurčené doby minimálně do 5. prosince 2013 na internetové adrese XXXXXX uveřejnil fotografie údajných pachatelů krádeží a na internetové adrese XXXXXX uveřejnil záznamy z kamerového systému zachycující údajné pachatele krádeží. Tím měl účastník řízení porušit povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny, a k jinému účelu pouze v mezích ustanovení § 3 odst. 6 tohoto zákona nebo pokud k tomu dal subjekt údajů souhlas a spáchat správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. Rozhodnutím Úřadu čj. UOOU-10191/13-28 ze dne 26. března 2014 proto byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 100.000 Kč.

Rozklad účastníka řízení byl rozhodnutím předsedy Úřadu čj. UOOU-10191/13-33 ze dne 27. května 2014 (dále jen „rozhodnutí“) zamítnut, rozhodnutí však účastník řízení následně napadl správní žalobou. Rozsudkem Městského soudu v Praze čj. 8A 117/2014-46-52 ze dne

30. ledna 2018 (dále jen „rozsudek“), proti němuž Úřad ani jiná oprávněná osoba nepodali kasační stížnost, pak bylo rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena Úřadu k dalšímu řízení.

V odůvodnění rozsudku Městský soud v Praze (dále jen „Městský soud“) uvedl, že správní orgán musí odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden, jak při vlastním dokazování, tak i při výkladu právních pojmů a celkovém hodnocení řešených právních otázek, přičemž odůvodnění musí být individuální a konkretizované pro danou věc. Pokud se správní orgán v mezích zákonem povolené úvahy rozhodne pro určitou možnost, měl by její volbu řádně odůvodnit a je povinen mj. dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo specifickým okolnostem daného případu. Takto však Úřad ani předseda Úřadu podle názoru Městského soudu nepostupovali, neboť nezohlednili a podrobněji se nevyřádali se skutečností, že v dané věci vystupují dva v konkurenci stojící chráněné zájmy (respektive základní práva). Konflikt těchto práv pak měly správní orgány obou stupňů při rozhodování o správním deliktu seznat a náležitě je posoudit tak, aby dostály svým povinností při odůvodnění rozhodnutí o správním potrestání. Správní orgány tedy podle názoru Městského soudu řádně a výslovně nezohlednily chráněné zájmy, které v dané věci vystupují, ačkoli i zákon č. 101/2000 Sb. předvídá, že v nezbytných případech mohou být osobní údaje zpracovány i bez souhlasu subjektu údajů. Městský soud sice nepopřel, že Úřad se pokusil reagovat na tvrzení účastníka řízení ohledně nezbytnosti ochrany jím tvrzeného práva na ochranu majetku či nutnosti předcházení trestné činnosti, zároveň ale dle názoru Městského soudu nelze toto odůvodnění shledat dostatečným. Lapidární obecný závěr správního orgánu, že zde převládá právo na ochranu soukromí, neboť ochrany svého majetku se mohl žalobce domáhat prostřednictvím orgánů činných v trestním řízení, totiž neodpovídá míře zásahu do práv účastníka řízení. A navíc ani nereflexuje specifika trestné činnosti, která měla být v dané věci páchána, především aktuální možnosti poškozeného při pátrání po pachatelích dané trestné činnosti, respektive jiné možnosti, které by ochránily jeho vlastnictví či mu dopomohly nahradit škodu způsobenou krádežemi. Městský soud, jak uvedl, nikterak nezastává názor, že zájem na odhalení a potrestání společensky nežádoucího chování musí a priori převážit nad ústavně zaručeným právem na nedotknutelnosti soukromí osoby či obecněji její integrity. Povinností správního orgánu však je tyto okolnosti uvážit a náležitě je zohlednit v rámci odůvodnění vydaného rozhodnutí, a to také s ohledem na ústavně zaručenou ochranu vlastnictví. A nepostačí strohé konstatování, které pomíjí důležitost zájmů stojících v dané věci v protikladu k právu na ochranu soukromí. Takto je především nezbytné posoudit důvod zveřejnění kamerového záznamu soukromou osobou, tedy to, zda sledovala jím legitimní, obecně právem aprobovaný cíl, či naopak účelem zveřejnění bylo pouze neoprávněně zasahovat do práv jiného (například v případě cíleného narušování soukromí za situace, kdy by toto již nebylo nezbytným krokem pro odhalení osoby páchající trestnou činností, typicky pokud by již byla dopadena). Zároveň je nezbytné uvážit, zda zveřejnění kamerového záznamu bylo jediným možným způsobem k dosažení tohoto cíle, či zda se nabízely i jiné možnosti, méně zasahující do právní sféry jiných osob, které by ale byly schopné dosáhnout sledovaného cíle. V souvislosti s tím musí správní orgány posoudit konkrétní okolnosti řešené věci ve světle intenzity potřeby zveřejnění kamerového záznamu (například předchozí ataky na majetek pořizovatele, faktický účel použití záznamu, způsob zveřejnění apod.) a ochrany soukromí dotčené osoby. Z výše uvedených důvodů Městský soud došel k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto jej zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení, aniž by se zabýval důvodností dalších žalobních bodů.

K tomu odvolací orgán po zevrubném seznámení se spisovým materiálem považuje za nezbytné především konstatovat, že správní řízení bylo vedeno na základě upozornění blíže neidentifikované osoby, přičemž žádná z osob zachycených na záběrech se proti zveřejnění nijak neohradila. Vlastní záběry pak odvolací orgán shledal jako velmi neprůkazné, jelikož zachycují buď zjevně neidentifikovatelné anebo jen velmi obtížně identifikovatelné osoby a pouze v některých případech lze vyvozovat jistou závadnost jejich jednání. Záběry se také nijak nedotýkají důstojnosti subjektů údajů. Dále je třeba připomenout, že účastník řízení se v rámci celého řízení vyjadřoval v tom smyslu, že docházelo ke zveřejňování pouze ilustračních záběrů pořízených se souhlasem osob za účelem prevence proti kriminalitě zachycující fiktivní krádeže zákazníků, tedy že se nejedná o reálné záběry údajných pachatelů krádeží. Tuto argumentaci však Úřad, jak v rámci řízení na prvním stupni, tak v rámci řízení o rozkladu, odmítl, nicméně pouze na základě nepřímých indicií. Městský soud se s předmětnou argumentací Úřadu nijak výslovně neztotožnil, neboť se ve svém rozhodnutí k této otázce nijak nevyjádřil.

Je proto nutno nově připomenout skutečnost, že záběry lze vnímat jako ilustrační, pořízené v de facto veřejných prostorech, a to s tím, že jejich cílem je dokladovat ostrahu objektu prostřednictvím kamerového systému, což lze hodnotit jako naplnění legitimního účelu v souladu s § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Některé nasnímané osoby sice vykazují známky podezřelého jednání, toto však není natolik intenzivní, že by mohlo být vnímáno jako vodítko pro Policii ČR. Z druhé strany by toto zveřejnění mohlo působit jako jistý druh prevence, resp. nástroj k odrazení před případnými (drobnými) krádežemi. K tomu, že je naplněna věta za středníkem posledně citovaného ustanovení (tedy, že nelze detekovat nepřiměřené narušení soukromého a osobního života), svědčí právě již uvedená absence stížností subjektů údajů. Velmi důležité je i to, že účastník řízení předmětné kamerové záznamy ještě v průběhu řízení vedeném Úřadem odstranil, a také z tohoto důvodu se jeví sama uložená sankce jako nepřiměřeně vysoká.

Dále, zejména ze stanoviska Úřadu zveřejněného dne 3. října 2017 ohledně tzv. případu ekolo.cz (viz <https://www.uouu.cz/uouu-by-pokutu-v-pripadu-ekolo-cz-znovu-neudelil/d-27149>) je zřejmé, že Úřad se hodlá obdobnými případy zabývat tak, aby byly vždy důkladně posuzovány okolnosti každé individuální kauzy a aby byla při výkladu zákona č. 101/2000 Sb. respektována zásada proporcionality. V předmětném rozsudku Městský soud, jak ostatně bylo připomenuto již výše, zdůrazňuje totéž, a to s tím, že by v konkrétní kauze mělo dojít k posouzení konfliktu mezi právem na ochranu soukromí zaznamenané osoby s ústavně zaručenými právy osoby, která záznam pořídila a zveřejnila za účelem ochrany svého vlastnictví. Konflikt těchto práv by měly správní orgány obou stupňů při rozhodování o předmětném správním deliktu seznat a náležitě jej posoudit tak, aby dostaly svým povinnostem při odůvodnění rozhodnutí o správním potrestání. Městský soud zvláště upozornil, že popsany střet chráněných zájmů předvídá i samotný § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., podle něhož lze i bez souhlasu subjektu údajů zpracovávat osobní údaje, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, přičemž nepostačuje strohé konstatování o nemožnosti aplikace uvedeného ustanovení. Povinností správního orgánu je tento střet náležitě reflektovat a ve svém rozhodnutí jej řádně vypořádat, nikoli pouze konstatovat porušení zákonných povinností stanovených v zákoně o ochraně osobních údajů.

Na základě výše uvedeného pak odvolací orgán došel k závěru, že předmětná rozhodnutí Úřadu z hlediska odůvodnění nebyla dostatečně podrobná, nebyla postavena na důkladném posouzení individuálních okolností případu a nebyl ani v dostatečné míře proveden test proporcionality, který požaduje v rozsudku Městský soud a o němž rovněž hovoří i stanovisko Úřadu ze dne 3. října 2017 týkající se tzv. případu ekolo.cz. Zároveň ovšem je nucen konstatovat, že za současného stavu věcí je obecně velmi obtížné argumentaci dále prohlubovat a pokud ano, tedy rozhodně nikoli ve směru potvrzujícím spáchání správního deliktu, ale pouze v opačném smyslu. Nadto míru závažnosti jednání účastníka řízení zásadním způsobem snižuje i samotný fakt výrazného časového odstupu od zveřejnění předmětných snímků.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, což ovšem, jak považuje za nezbytné zvláště zdůraznit, v žádném případě neznamena obecný příklon Úřadu ke zveřejňování fotografií nebo záznamů z kamerového systému obsahujících osobní údaje. Zároveň odvolací orgán shledal, že takto bylo vyhověno původnímu rozkladu a ani nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 26. března 2018

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů
předsedkyně